

Mi a föladata a földmives-szegénységnek?

Proletártestvérek!

Az ország szívében végbement nagy változást tudomásul vették az ország legtávolabbi részei is. És mindenfelől hírek érkeznek arról, hogy a legtöbb helyen örvendő lelkesedéssel fogadták a szovjet-köztársaság megalakulásának a hírét.

A falu népe is osztatlanul, szívbelenlélekben tegeye magáévá a proletárság ideáljait és céljait és küzdjön azok megvalósításáért.

Vajjon a falusi nép érdeke is kívánja-e ezt, vagy csak a városié?

A földmives-szegénység eddigi helyzete nem sokkal különb az igavonó jószágénál. A földmivelő proletár rabszolga volt a múltban és az még ma is. A termelő időszakban embertelen túlmunka, a téli időszakban munkanélküliség, örök-szüntelenül borzalmas nélkülözés anyagi és szellemi javakban: nagyjában ez az ő sorsa. — A kiscgazda-földmivesé tán csak annyiban jobb, hogy anyagiakban kevesebbet nélkülöz, mint amaz, de ezt csak még túlfeszítettebb munka árán érheti el: éjjelnappal lekötött rabszolgája a saját termelői „függetlenségének“, százféle nyílt és rejtett formában adófizetője a kapitalista államnak;

kulturális nyomorusága pedig semmivel sem kisebb, mint a proletaré, a szellemi javakból, a nemesebb élvezetekből való kirekesztettsége ugyanolyan, mint amazé. Élet-e az ő életük? Van-e veszíteni valójuk, ha a régi világrend összeomlik és új támad helyébe? Képzeltető-e olyan új társadalmi rend, amely rájuk nézve rosszabb lenne a mostaninál?

Proletártestvérek!

Az az új világ, amit a ma már győztes proletárdiktatura fog megteremteni, kiemeli a falu népét is a rabszolgaságból, az anyagi és szellemi nyomoruságból. Biztos, de nem baromi munkát és soha nem remélt bőséget fog neki hozni. A falu népe tehát ne lásson ellenséget a város forradalmi proletáriátusában, hanem szerető testvért, aki neki a szabadságot és boldogságot hozza. A városi proletárság volt a szabadság uttörője, de biztosítani és teljesen kiépíteni a szabadság új világrendjét igazán csak úgy lehet, ha a falu népe, a földmives-szegénység, testvéri szeretetben és egyetakarásban forr össze az ipari munkássággal és az első

nagyszerű győzelemhez immár eljutott nagyszerű proletárharcához teljes erejével és lelkesedésével csatlakozik.

Mi a föladata a földmives-szegénységnek?

Legelsősorban a proletárdiktaturának és nagyszerű céljainak megértése és e célokért való harci szervezkedés kemény fegyellemmel. Ezzel együtt jár a legnagyobb éberség és a legkiméletlenebb harc minden ellenforradalmi szervezkedés vagy megmozdulás ellen.

Azután pedig: a mezőgazdasági termelés biztosítása legalább is az eddigi terjedelemben, de lehetőleg annak fokozása. Élelmiszereket kell teremteni a város, az egyész ország számára. A földmives-szegénységnek ez elsőrendű érdeke; először: mert csak így lehet biztosítani az ipari termelést, így kaphat a falu népe ruházatot, szerszámot, gépet, vasuti közlekedést, orvost, gyógyszert, ujságot, könyvet és mindent, amit az emberhez méltó élet megkövetel. Másodsor: mert ha a városnak nincs mit

ennie, ha az ipari és szellemi munkásság kezéből az éhség kicsavarja a fegyvert és a proletárság gyönyörű, világtörténelmi jelentőségű szabadságharca elbukik . . . ez bukása, a baromi sorban való megmaradása a falu népének is. A proletárság nagyszerű szabadságharcához a falu népének kell adnia a municiót; ha nem ad, maga alatt vágja a fát. A falu népe tehát köteles élelmiszerfőlségét átadni a városnak, a további termelést pedig a legnagyobb erőfeszítéssel és buzgalommal végezni.

Ha ezt megteszi, nem maradhat el a jutalma. Az új világrend, amelyhez a proletárdiktaturán keresztül jutunk el, szabadságot, bőséget, egészséget, kulturát fog teremteni a falunak éppen úgy, mint a városnak; emberi életet a falu dolgozó embe- reinek éppen úgy, mint a városéinak. A földmives-szegénység ezt gyorsan meg fogja érteni és a lehető legrövidebb idő alatt a maga egészében lelkes, legyőzhetetlen harcos táborává fog szerveződni a mi nagy, szent ügyünknek.